



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Кзз 740/2025**  
**15.10.2025. године**  
**Београд**

## **У ИМЕ НАРОДА**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Слободана Велисављевића и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Михајла Пековића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Михајла Пековића - адвоката Здравка Ђукановића и Предрага Чукића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.307/23 од 05.11.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 144/25 од 27.03.2025. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2025. године, једногласно, донео је

## **ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Михајла Пековића - адвоката Здравка Ђукановића и Предрага Чукића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.307/23 од 05.11.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 144/25 од 27.03.2025. године.

## **Образложење**

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.307/23 од 05.11.2024. године окривљени Михајло Пековић, између осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му је урачунато време проведено у полицијском задржавању, у притвору и по мери забране напуштања стана. Од окривљеног сагласно члану 246. став 8. у вези члана 87. КЗ одузете су супстанце проглашене за опојне дроге, а на основу члана 91, 92 и 541. ЗКП одузета је имовинска корист прибављена кривичним делом. Истом пресудом окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 144/25 од 27.03.2025. године делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Београду, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К.бр.307/23 од 05.11.2024. године, само у делу одлуке о казни која је изречена окривљеном Михајлу Пековићу, тако што је Апелациони суд у

Београду окривљеног због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ осудио на казну затвора у трајању од седам година и седам месеци у коју казну му је урачунато време проведено у полицијском задржавању, у притвору и по мери забране напуштања стана, док је у преосталом делу жалба јавног тужиоца ВЈТ у Београду и жалба окривљеног АА одбијене као неосноване и ожалбена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Михајла Пековића - адвокати Здравко Ђукановић и Предраг Чукић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине пресуду Апелационог суда у Београду Кж1 144/25 од 27.03.2025. године и врати је на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоце окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, браниоци окривљеног у поднетом захтеву наводе да је другостепени суд повредио закон на штету окривљеног када је нашао да су испуњени законски услови за примену одредбе члана 55а КЗ, односно да суд не може окривљеном ублажити казну затвора, испод граница прописаних законом, како је ту учинио првостепени суд, јер примена члана 55а КЗ искључује могућност суда да из факултативних разлога ублажава казну окривљеном. Наиме, у току првостепеног поступка указивано је на постојање две различите одредбе које су у очигледној колизији једна са другом, дакле, постојање одредбе из члана 55а – јер је реч о окривљеном који је више пута осуђиван и са друге стране постојање могућности за примену члана 246. став 6. ЗКП која има афирмативни карактер, а то значи да суд може ублажити казну или ослободити окривљеног казне у потпуности. Идеја водила законодавца приликом прописивања члана 246. став 6. КЗ је да се прописивањем могућности за ослобођење или ублажавање казне мотивишу учиниоци кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, да кроз сарадњу са државним органима укажу на добављање наркотика који су на хијерархијски вишем нивоу у том ланцу и тиме исти прекину. По ставу браниоца, у конкретном случају, другостепени суд је погрешно тумачио одредбе у колизији када је нашао да није било законских услова да се примени одредба члана 246. став 6. КЗ те да је суд морао да примени искључиво члан 55а КЗ, којим је прописано да се оптуженом изрекне казна изнад половине распона казне прописане за ово кривично дело ако су испуњени и други законски услови. По наводима захтева оваквим тумачењем је повређен закон на штету окривљеног, посебно одредбе Кривичног законика, јер се окривљеном ни у случају да сарађује са органима поступка не оставља могућност да има привилеговани положај у погледу казне, односно да му се казна ублажи сходно члану 57. КЗ јер постоје услови за примену одредби члана 55а КЗ и то искључује могућност суда да из факултативних разлога ублажава казну окривљеном.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Из списка предмета произилази да је окривљени Михајло Пековић пресудом Вишег суда у Београду К.бр.307/23 од 05.11.2024. године оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му је урачунато време проведено у полицијском задржавању, у притвору и по мери забране напуштања стана. У образложењу наведене одлуке наведено је да су испуњени услови за примену члана 55а КЗ, али да су се стекли услови и за примену члана 246. став 6. КЗ, којом суд учиниоца дела из члана 246. став 1. КЗ може ослободити од казне а на основу члана 57. став 4. КЗ суд је овлашћен и да му казну ублажи без ограничења прописаних у ставу 1. до 3., па је узимајући све околности које утичу да казна буде већа или мања окривљеног осудио на казну затвора у трајању од три године. Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 144/25 од 27.03.2025. године делимичним усвајањем жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Београду, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К.бр.307/23 од 05.11.2024. године, само у делу одлуке о казни која је изречена окривљеном Михајлу Пековићу, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног осудио на казну затвора у трајању од седам година и седам месеци у коју казну му је урачунато време проведено у полицијском задржавању, у притвору и по мери забране напуштања стана. Другостепени суд је у образложењу своје одлуке навео да у ситуацији када су испуњени законски услови за примену одредбе члана 55а КЗ, суд не може окривљеном ублажити казну затвора испод граница прописаних законом, јер примена ове одредбе искључује могућност суда да из факултативних разлога ублажава казну окривљеном, већ је законом конституисана обавеза да окривљеном изрекне казну затвора која је изнад половине распона прописане казне.

Одредбом члана 55а Кривичног законика („Сл. гласник РС“, бр.35/2019, који се примењује од 01.12.2019. године), прописано је да ће суд, за кривично дело учињено са умишљајем, за које је прописана казна затвора, изрећи казну изнад половине распона прописане казне под следећим условима: 1) ако је учинилац раније два пута осуђен за кривично дело учињено са умишљајем на затвор од најмање једну годину; 2) ако од дана отпуштања учиниоца са издржавања изречене казне до извршења новог кривичног дела није протекло пет година.

Наиме, по налажењу Врховног суда одредба члана 55а КЗ је императивног карактера и када су испуњени услови за њену примену на учиниоца кривичног дела се обавезно примењује, па и у ситуацији када постоје услови за ублажавање казне затвора, пошто одредбом члана 55а КЗ нису прописани никакви изузеци. Међутим, ако су испуњени услови у смислу члана 58. став 1. КЗ, окривљени се може ослободити од казне, без обзира на постојање услова за вишеструки поврат прописани чланом 55а КЗ обзиром да се у тој ситуацији не одмерава казна, већ се окривљени ослобађа од исте ако су остварени законом прописани услови, а чију испуњеност је суд у конкретном случају утврђивао и донео правилну одлуку.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Михајла Пековића - адвоката Здравка Ђукановића и Предрага Чукића, то је Врховни суд, на основу члана 491. став 1. ЗКП, наведени захтев бранилаца окривљеног одбио као неоснован.

**Записничар-саветник  
Весна Зарић, с.р.**

**Председник већа-судија  
Милена Рашић, с.р.**

За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић